

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 60/2011-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. marca 2011 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej advokátkou JUDr. A. C., B., vedenú pod sp. zn. Rvp 7434/2010, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 19 CoE/15/2010-48 z 20. augusta 2010, a tiež jej sťažnosť vedenú pod sp. zn. Rvp 7435/2010, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 4 CoE/9/2010-54 z 12. augusta 2010, a takto

rozhodol:

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 7434/2010 a sp. zn. Rvp 7435/2010 spája na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 7434/2010.
2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., odmieta ako zjavne neopodstatnené.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 29 novembra 2010 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy uzneseniami **Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 19 CoE/15/2010-48 z 20. augusta 2010 a č. k. 4 CoE/9/2010-54 z 12. augusta 2010 (ďalej aj „napadnuté uznesenia“).**

Z obsahu sťažností vyplýva, že sťažovateľka v rámci svojej podnikateľskej činnosti, predmetom ktorej je aj poskytovanie pôžičiek a úverov nebankovým spôsobom z vlastných zdrojov, poskytla viacerým fyzickým osobám úvery, ktoré sa v dôsledku ich nesplácania dohodnutým spôsobom stali predmetom rozhodcovského konania a rozhodnutia (podľa názoru sťažovateľky exekučného titulu, pozn.). Následne sa sťažovateľka podanými návrhmi na vykonanie exekúcie domáhala u súdneho exekútora na základe exekučných titulov (rozhodcovských rozsudkov) vykonania exekúcií. Žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie Okresný súd Prievidza (ďalej len „okresný súd“) uzneseniami sp. zn. 16 Er 2085/2009 z 10. novembra 2009 a sp. zn. 16 Er/1493/2009 z 13. novembra 2009 zamietol s tým, že „*rozhodcovský rozsudok zaväzuje na plnenie nedovolené, právnym dôvodom ktorého je zmluva o revolvingovom úvere*“. Na odvolanie sťažovateľky krajský súd napadnutými uzneseniami potvrdil prvostupňové uznesenia.

Podľa názoru sťažovateľky napadnutými uzneseniami krajského súdu a postupom súdov, ktorý im predchádzal, boli porušené v petite jej sťažnosti označené základné práva argumentujúc vlastnou právnou analýzou predmetných vecí, v ktorej okrem iného poukázala na judikatúru ústavného súdu (napr. I. ÚS 59/00, III. ÚS 383/06, I. ÚS 52/09) a Súdneho dvora Európskej únie (napr. na vec vedenú pod C-40/08 Asturcom Telecomunicaciones SL proti Cristina Rodríguez Nogueira alebo vec vedenú pod C-168/05 Mostaza).

Sťažnosť podanú ústavnému súdu pre porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy napadnutými uzneseniami krajského súdu sťažovateľka odôvodnila tým, že krajský súd potvrdil rozhodnutia okresného súdu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie napriek tomu, že už okresný súd týmito svojimi rozhodnutiami porušil čl. 2 ods. 2 ústavy (podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanovuje zákon), pretože preskúmal zmluvu o úvere v dôsledku toho, že nesprávne aplikoval § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v

znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rozhodcovskom konaní“), a takto zasiahol do právoplatne (rozhodcovským rozsudkom) skončenej veci. Ustanovenie § 45 zákona o rozhodcovskom konaní neumožňuje podľa sťažovateľky exekučnému súdu preskúmať exekučný titul, ale iba posúdiť plnenie priznané exekučným titulom ako také. Zákonná formulácia tohto ustanovenia hovorí o plnení, na ktoré zaväzuje rozhodcovský rozsudok, a nie o plnení, ktoré vyplýva z právneho dôvodu, na základe ktorého bol vydaný exekučný titul; exekučný súd má právomoc (§ 45 zákona o rozhodcovskom konaní) pri rozhodovaní o udelení/neudelení poverenia súdnemu exekútorovi skúmať iba to, či rozhodcovským rozsudkom priznané plnenie je v rozpore s dobrými mravmi, nemá však právomoc preskúmať právny dôvod, na základe ktorého sa právo v rozhodcovskom konaní uplatnilo. Posúdenie hmotnoprávneho základu veci je zverené iba rozhodcovskému súdu, jeho opätovnému posudzovaniu exekučným súdom bráni prekážka rozsúdenej veci. Preskúmať právny dôvod rozhodcovským rozsudkom judikovaného plnenia môže všeobecný súd iba v prípade, ak mu takúto právomoc zveruje zákon (ustanovenie § 40 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní upravujúce možnosť podania žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku). Ak spotrebiteľ nepodá žalobu o preskúmanie rozhodcovského rozsudku, všeobecný súd nemôže naprávať toto jeho opomenutie a ani nahrádzať celkovú pasivitu spotrebiteľa v rozhodcovskom konaní (už spomenuté rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie o veci C-40/08 Asturcom Telecomunicaciones SL v. Cristina Rodríguez Nogueira). Napadnuté uznesenia krajského súdu považuje sťažovateľka za nedostatočne odôvodnené a ako také majúce za následok porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, keďže predovšetkým z odôvodnenia napadnutých uznesení nemožno podľa nej zistiť, akým spôsobom a výkladom § 45 zákona o rozhodcovskom konaní súd dospel ku stotožneniu pojmu „plnenie priznané exekučným titulom“ s pojmom „právny dôvod plnenia priznaného exekučným titulom“.

Sťažovateľka zároveň navrhla, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie základných práv „na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy...“ a „na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy...“ napadnutými uzneseniami krajského súdu, zruší napadnuté uznesenia, veci vráti na ďalšie konanie a prizná jej náhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V sťažnostiach je oddelený petit od ich ostatných častí. Ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľka domáhala. Ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľka domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označila za porušovateľa svojich práv (čl. 2 ods. 2 ústavy).

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu alebo namietaným rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu alebo označeným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

II.A K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 7434/2010 a sp. zn. Rvp 7435/2010 a z tohto obsahu vyplývajúcu právu a

skutkovú súvislosť uvedených sťažností a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky a krajského súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd uplatniac citované právne normy tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

II.B K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy

Sťažovateľka namietala porušenie v petite svojej sťažností označených základných práv uzneseniami krajského súdu č. k. 19 CoE/15/2010-48 z 20. augusta 2010 a č. k. 4 CoE/9/2010-54 z 12. augusta 2010.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy má každý právo domáhať sa zákonom ustanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní... rovní.

Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a inú právnu ochranu zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04). Podľa čl. 142 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon. Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v občianskoprávnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná už spomínaným princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov,

alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Z obsahu sťažností vyplýva, že ich podstatou je nesúhlas sťažovateľky s postupom krajského súdu, ktorý na základe jej odvolaní potvrdil uznesenia okresného súdu č. k. 16 Er 2085/2009-11 z 10. novembra 2009 a č. k. 16 Er 1493/2009-15 z 13. novembra 2009, ktorými boli zamietnuté žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu – rozhodcovského rozsudku v celom rozsahu, pretože povinný svojimi splátkami už uhradil sumu, ktorá prevyšovala istinu a poplatok za uzavretie úverovej zmluvy (Rvp 7434/2010), resp. v časti, „*zmluvnej odmeny vo výške 274,98 Eur... a zmluvnej pokuty vo výške 454,36 Eur... a v časti úrokov z omeškania vo výške nad 8,5 % ročne zo sumy 389,23 Eur od 12. 9. 2008 do zaplatenia*“ (Rvp 7435/2010).

V nadväznosti na to sťažovateľka nesúhlasila s hodnotením vykonaného dokazovania a právnym názorom krajského súdu, teda s jeho interpretáciou a aplikáciou príslušných zákonných ustanovení v jej exekučnej veci.

Ústavný súd poznamenáva, že o predchádzajúcich sťažnostiach sťažovateľky analogického skutkového a právneho obsahu ako posudzovaná sťažnosť už rozhodoval svojimi skoršími uzneseniami (napr. I. ÚS 202/2010, I. ÚS 442/2010, IV. ÚS 310/2010), a preto pri posudzovaní týchto sťažností vychádzal aj z odôvodnenia svojich skorších uznesení, na ktoré zároveň v podrobnostiach odkazuje. V nadväznosti na to poukazuje aj na svoju doterajšiu judikatúru (napr. IV. ÚS 55/09), podľa ktorej za zjavne neopodstatnenú sťažnosť považuje aj takú sťažnosť, ktorou sťažovateľ namieta porušenie ústavou, prípadne kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručeného práva alebo slobody na základe takých tvrdení a argumentov, ktoré už v rámci svojej predchádzajúcej rozhodovacej činnosti, rozhodujúc o obdobnej sťažnosti (hoci aj iného sťažovateľa) posúdil a vyhodnotil ako neodôvodnené.

V reakcii na námietky sťažovateľky ústavný súd neposudzoval, či a do akej miery je napadnutý výklad danej problematiky krajským súdom optimálny, ale iba zisťoval, či nie je interpretáciou natoľko extrémnou, a teda svojvoľnou, že by vybočovala z postulátov spravodlivého procesu vyplývajúcich z čl. 46 ods. 1

ústavy. Ústavný súd nedospel k záveru, že by namietané uznesenie krajského súdu bolo svojvoľné a zasahovalo do základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Podľa názoru ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Navyše treba uviesť, že z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery krajského súdu považovať za arbitrárne, zjavne neopodstatnené alebo vydané v rozpore s platnou právnou úpravou.

Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutých uznesení krajského súdu a uznesení okresného súdu konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď sa v plnom rozsahu stotožnil s dôvodmi ním preskúmaných uznesení okresného súdu (ktorý príslušné ustanovenia podstatné na posúdenie veci interpretoval a aplikoval a úvahy ktorého vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, legitímne a právne akceptovateľné) a na tieto vo svojom uznesení odkázal. Vzhľadom na uvedené nie je možné urobiť záver ani o absencii náležitého odôvodnenia napadnutých uznesení krajského súdu. Ústavný súd považuje postup krajského súdu pri preskúmaní rozhodnutí okresného súdu za legitímny s ústavne korešpondujúcou mierou interpretácie na vec použitých zákonných ustanovení a vylučujúcich možnosť porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Pokiaľ sťažovateľka vo svojej argumentácii poukázala aj na už spomínaný rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci *Asturcom Telecomunicaciones SL proti Cristina Rodríguez Nogueira (C-40/08)*, ktorý pri riešení prejudiciálnej otázky v súvislosti so spotrebiteľskými zmluvami rozhodoval o otázke právomoci vnútroštátneho súdu (ktorý rozhoduje o návrhu na výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku) v tom zmysle, či je oprávnený konštatovať ex offio nekalú povahu rozhodcovskej doložky. Súdny dvor Európskej únie vo výroku svojho rozsudku konštatoval, že vnútroštátny súd môže ex offio preskúmať nekalú povahu rozhodcovskej doložky v prípade právoplatného rozhodcovského rozsudku vydaného bez účasti spotrebiteľa v takom rozsahu, v akom mu to umožňujú vnútroštátne procesné pravidlá v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. V takomto prípade prináleží vnútroštátnemu súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho podľa daného vnútroštátneho práva vyplývajú, s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol uvedenou doložkou viazaný.

Podľa názoru ústavného súdu v okolnostiach daného prípadu (právoplatný rozsudok rozhodcovského súdu v právnej veci spotrebiteľa) z uvedeného vyplýva, že pokiaľ je podmienka existencie vnútroštátneho práva prikazujúceho za určitých okolností prieskum materiálnej stránky rozhodcovského rozsudku v rámci rozhodovania o návrhu na výkon rozhodcovského rozsudku splnená (§ 45 zákona o rozhodcovskom konaní), potom postup všeobecného súdu, ktorý z toho vyvodí dôsledky vyplývajúce zo slovenského právneho poriadku, je legitímny. Ústavný súd preto argumentáciu sťažovateľky uvedeným rozsudkom Súdneho dvora

Európskej únie považoval skôr svedčiacu v prospech správnosti napadnutých rozhodnutí krajského súdu.

V súvislosti so sťažovateľkiným prejavom nespokojnosti s napadnutými rozhodnutiami krajského súdu ústavný súd ďalej konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade ústavný súd nemá dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

Pokiaľ sťažovateľka namietala porušenie základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, ústavný súd iba konštatuje, že keďže nedospel k záveru o zjavnej neopodstatnenosti alebo arbitrárnosti namietaných rozhodnutí krajského súdu v súvislosti s označeným čl. 46 ods. 1 ústavy, nemožno toto rozhodnutie kvalifikovať ako arbitrárne ani v súvislosti s namietaným porušením čl. 47 ods. 3 ústavy.

Ústavný súd nezistil takú príčinnú súvislosť medzi napadnutými uzneseniami krajského súdu a sťažovateľkou namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie týchto základných práv po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Preto je sťažnosť v tomto rozsahu zjavne neopodstatnená podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde a ústavný súd ju z toho dôvodu pri jej predbežnom prerokovaní odmietol.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalším návrhom sťažovateľky na ochranu ústavnosti (zrušenie napadnutých uznesení), keďže rozhodovanie o ňom je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. marca 2011